ÉGETŐEN FONTOS KÖVETKEZTETÉSEK

A magyar őstörténeti kutatásban igen régóta létezik bizonyos szárnyalás az ázsiai uralkodói rétegeket és népáramlásokat illetően, hiszen, mint mondják, keletről jön a fény, keleten kél a Nap. Ezek az egyoldalú törekvések azonban valójában igen sovány valóbani eredményekre épülnek, inkább feltételezések, érdekek és meghatározott hagyományos minták mentén születtek, illetve tartják fenn magukat – ma már akadályozva valóságos többágú őstörténetünk legfontosabb összetevőinek bemutatását és további, részletes feltárását. Hiszen nem tehetjük meg, hogy csupán az avar-hun-szkíta-méd-sumér eurázsiai magyar folytonosság, és valamiféle 'magasabb rendűség' szempontjából kutassuk őstörténetünket. Büntetlenül nem ragadhatunk ki egyes mozzanatokat őstörténetünk egészéből, hogy az egész helyére állítsuk. Nem azonosíthatunk egész népeket bizonyos vezető rétegükkel, vezéreikkel. Nem keverhetjük az időrendet, nem emelhetünk ki késői mozzanatokat, nem vetíthetünk vissza a régmúltba későbbi állapotokat. Amire egyébként nincs is semmi szükség, hiszen éppen elég kiválóan értékes sajátosságunk látszik meglenni mibennünk a legrégebbi múlt óta.

Nem lehet a feladatunk az sem, hogy valamilyen dicső múltat keressünk magunknak, amikor az egész emberiség számára egyedülállóan fontos múltunknak az egésze. Azzal igen sokat ártanánk magunknak, mert az igazság fog előbb-utóbb diadalmaskodni az őstörténetben is, ráadásul a valódi őstörténetünk egy időtől visszafelé már egyedül alkotja az emberiség ősmúltját. Ebből kiragadni késői részleteket, nem lenne helyes, ha egyszer minden késői fejlemény levezethető korábbi őstörténetünkből. Ami nem vezethető le, amire nincs adatunk, azt a késői fejleményt még akkor sem kell összekötni őstörténetünkkel, ha sok a hasonlóság, ha eltagadhatatlanul közelinek látszik a kapcsolat. Egyrészt lehetnek olyan összefüggések, hatások, amiket nem ismerünk még, de

később felfedezzük, és akkor teljes magyarázatot adhatunk, másrészt csak növeljük tekintélyünket, ha kimondjuk bizonyos dolgokról, hogy nem tudjuk, nem ismerjük őket, s az utókorra hagyjuk megoldásukat.

Tartalmi ügyekben azért sem árt az óvatosság, mert Eurázsia esetében igen nagy területről van szó, s nem lehetünk mindenütt egyforma magas színvonalon tájékozottak. S bár sok összefüggő eredményt ismerünk egyénileg, közösen kell megvitatnunk és elfogadnunk azt, hogy beilleszthetők-e a közös végeredménybe, vállalhatjuk-e napvilágra hozását. Mert ha például kiderül, hogy Dzsingisz kán is egyfajta Isten ostoraként tekintett magára és seregére, bizony nem árt megvizsgálnunk, meggondolnunk a mi Attila királyunk ugyanilyen szerepének összefüggéseit. Nem vállalhatunk fel, nem javasolhatunk a továbbiakra egyfajta kritikátlan hőskultuszt és eszetlen heroizmust. Nem feltétlen kell nekünk olyanok nagynak tartott utódaként fellépnünk, akikről nincs teljes bizonyosság, hogy kizárólag a mi elődeink lennének, illetve hogy kizárólag ők lennének az elődeink. Nemcsak a mai politikai súlyunk kicsinysége figyelmeztet erre, hanem elég régóta tartó politikai senkiségünk, sikertelenségünk is. S főként az, hogy látszólagos kudarcaink, sorozatos bukásaink ellenére él nemzet e hazán, azaz megvagyunk, újjászületünk, újult erőkkel építjük mindig a jövőt. Mintha tehát nem kizárólag, vagy egyáltalán nem a hősi, avagy hódító jelleg lenne ránk jellemző, főként nem az erőszak gyakorlása, hanem elviselése, kitérés előle. Rombolás helyett az építés, a hódítók megszelídítése, hódító, gyilkos jellegük kiiktatása és a többi.

Ha mi valóban a nagy hunok, szkíták és sumérok harcias népeinek utódai lennénk, akkor szégyellnünk kellene magunkat, hogy hova süllyedtünk. Egyébként eddig valamennyi ilyen harcias, a heroizmust központi tételként megélő nép úgy süllyedt el a népek tengerében, hogy írmagja sem maradt. Éppen a harciassága eredményeként. Nekünk éppen az kell erőt és hitet adjon, hogy nem voltunk harciasok, nem a fegyver erejével maradtunk fenn, hanem a tudással, a szellem erejével: "*Többet ésszel, mint erővel!*" Nem a nagy nevek kellenek, hanem a nagy tettek, és azok nem feltétlenül a kard, a dárda, vagy a nyíl nyomát követik, sőt. Ha védelemről van szó, az más, de ezek a nagyok nem védelemben, hanem a hódításban jeleskedtek. A felsorolt névsor pedig egybemossa az összes nagynak véltet, holott erre az ég egy világon semmi bizonyíték.

A szkíták nyelvét elemzik többen, holott semmit sem tudnak róla. Honnan veszik a nyelvi anyagot hozzá? Ahonnan veszik, már eleve behatárolja, hogy hova akarnak kilyukadni. A szkíták melyik részét elemzik? Olyan, mintha indiai, vagy európai nyelvről beszélnénk. Ugyanez

vonatkozik mind a hun, mind a mongol birodalom nyelvére. Hamis felfogás az, hogy egy nyelvűek egy népet alkotnak. A X. században a nyelvnek alig volt a hatalmi kérdéseket illetően meghatározó szerepe, ha egyáltalán volt. A nyelv csakis a XVIII. század nemzeti államaiban perdöntő jelentőségű. Egyébként a magyar nyelv ősét a palóc kiejtésben és a székelységben láthatjuk. De ez egyelőre csak megérzés részünkről.

Vagy amikor az egy-két-három tízezres nagyságú, ide többször beköltözött vezető réteget tekintjük, inkább uralkodó réteget kell érteni alatta, mert a vezető réteg megvolt korábban is, de nem különült el származását tekintve úgy, ahogy Árpád magyarjai, vagy az avarok elkülönültek az ősnépességtől, mondjuk a székelyektől vagy palócoktól, akiknek nevét nem tudjuk, hiszen önmagukat ők nem nevezték meg (ami önmagában is igen régiségükre vall).

Vagy itt van a szimmetria kérdése a népművészetben, ami divatos téma, sokan vélik úgy, hogy manapság ezzel népszerűsíthető igazán népünk szenzációs díszítőművészete. Ők azonban a geometriát látják a népművészetben, nem a jelképezést. Ezért a magyar népművészet szimmetriájáról szóló könyvek csupán a nyugati szemléletből fakadhatnak, s alapvetően hibásak, hiszen a tükör-szimmetria éppen, hogy sérti a magyar népművészt. Ehhez hasonlóan káros a teozófiával összehozni a magyar népi szemléletet a csillagokkal kapcsolatban, de bizony még a különböző állatövi ábrázolásoknál is sokkal régibb és eredetibb tudományos szemléletről van szó.

Egy ködös vágyálom keresése miatt nem adhatunk fel tehát mindent, nem lehet kizárólagosan az ázsiai eredet sem a szívügyünk. Különösen megfontolandó ez, ha ezért nincs béke a Kárpátok alatt, és ezért adnák fel egyesek akár a valóságos érdemeinket is, csakhogy magasabbrendű előnyökhöz jussanak. Pedig éppen mostanában jönne el végre az ideje megegyezni a szlávokkal, románokkal, germánokkal, hogy ők szépen abbahagyják a mi ócsárlásunkra épülő múltépítésüket, visszafogják magukat, levetik eddigi nagy mellényüket, ha ezután őstörténetről van szó, ha egyszer a kőkorszaki fejleményekről szólván, nem jöhetnek szóba érveik, hiszen nincs indoka önmaguk előtérbe állításának. Hiszen sok hivatkozásra éppen a Kárpát-medencei előzmények eddig jócskán figyelembe nem vett jellegzetességei jogosítanak fel az ősmúlttal kapcsolatban, sőt ezek örököseiként sokáig csak mi jövünk szóba, s ők eléggé későn jelennek meg a színen, és sokáig még mindig nem főszerepben. Annak aprólékos tisztázása helyett például, hogy a sclav jelentése semmiképpen sem szláv, hanem az őslakos jobbágy szolga nép, akinek a

nyelvét később magyarnak nevezték el az uralkodóiról, szóval e helyett most újabb támadható felületeket kívánunk nyitni? Nem nagy fényűzés ez? Ki vállalja ezért a felelősséget, amikor már amúgy is igen megterheli a mai magyarság egészének őstörténetét, hogy a szkíta-hun-avar-magyar folytonosságra úgy tekintenek, mintha kizárólagosan az egész népet érintené, és nem csupán a pár tízezres uralkodói réteget, szembeállítva ezt a kizárólagos finnugor népi eredettel. Persze tudjuk, nehéz függetlenedni a kívánatosnak látszó álmoktól, különösen olyan sok egyező adat birtokában, mint amit akár maga a magyar szó, akár egyes műveltségi elemek eurázsiai, sőt az egész világon szétszórt jelenléte mutat. Természetesen erre is van, vagy előbb-utóbb lesz magyarázat, csak hát még több, túlnyomó, sőt, milliárdszorosan nagyobb mindaz, ami nem egyezik mással, nincs máshol, csak nálunk (és ez a lényeg). Ezért már minden oldalról nyilvánvaló, hogy a régi álláspontok tarthatatlanok, rosszul felállítottak. Nem szabad hagynunk, hogy újra belevigyenek minket egyfajta felújított ugor-török háborúba. És nem hagyhatunk több támadási felületet a mongol kártya kijátszóinak sem. Tudjuk, milyen kis százalékban van jelen a B vércsoport közöttünk, amelynek ázsiai jelenlétét ismerjük.[369] Ám még itt sem lehetünk biztosak annak ázsiai eredetében, hiszen tudvalevőleg, a hatalmi réteg Ázsiába is a Kaukázus felől, a Fekete-tengeri feltöltődés után nyomult be, került el oda.

Váltani kell tehát a tudományos kifejezések és elképzelések összefüggő sorát az eddigiekben szembenálló minkét oldalon. S ha eddig e két hamis elképzelés szembenállása volt az igazság megismerésének, illetve képviseletének útjában a legnagyobb akadály, tekintsük hivatásunknak az akadály lebontását. Ha az Akadémia eddig agyonhallgatta az alternatív régészet eredményeit, nem lehet a válaszunk, hogy mi is agyonhallgatjuk a megoldás reményével fellépő elképzelést. Nem vehetünk a nyakunkba továbbra már olyan, évezredes terheket sem, amik alatt nyögve a végső pusztulás szakadékának szélére jutottunk. Az Árpád-házi uralkodók, és elődeik is persze, a többi európai, főként nyugatabbi uralkodó családoktól különbözve, kiváltották azok haragját, üldözését, titkos és megsemmisítő mesterkedéseit. Még akkor is, és annak ellenére, ha a katolikus egyház szentjei voltak, illetve ha házasodási szokásaikkal lényegében Európa minden uralkodó családját erősen meghódították. A hatalmi osztozkodást, a hatalmi harcot a későbbiekben leginkább a magyar nép szenvedte meg, gondoljunk csak a török hódításra, és az osztrák uralkodók – magyar király létükre – magyarellenes

369 Nagy (2000).

tevékenységére, erősen romboló hatású intézkedéseire. S ha ilyen módon magyarként kimaradtunk az európai és a nagyvilágbeli nagyhatalmi politika befolyásolásából, mégis népként és műveltségként többször megmutattuk az utóbbi évszázadokban is erőnket, képességeinket, érdemeinket. Szinte lázálomnak látszik, ha valaki még mindig a katonai erő, az elrettentő, gyilkos fegyverek, s a hatalmi tényezőktől várja a magyar feltámadást. Nem mintha a meghunyászkodást ajánlanánk, de bizonyosan nem az erőszakot ajánljuk, ha egyszer egész őskultúránk annak ellenkezőjét képviseli, annak ellenkezőjének hasznairól, sőt szépségéről győz meg bennünket. S még az elmúlt évszázadi magatartásunk is. Nem véletlenül van annyira elegünk az erőszakból, az undorító mértékű, folytonos gyilkolás mutogatástól minden tévécsatornán, filmen. Amitől egész következő nemzedékek egészsége tönkremehet. És ez nem médiafüggő, mert régebben talán még inkább jelen volt, akár a vallás által is erősítve, teljes befolyásolási lehetőséggel az ellenség elátkozása, a felhívás megsemmisítésére. Legfeljebb népmeséinkkel, népdalainkkal, adomáinkkal lehetett kitérni ezen lelki kényszer alól. De elődeink kitértek, és ez sokszor egyedülálló teljesítményük volt, legalábbis Európában.

Térjünk hát ki előle mi is, azzal legalább, hogy nem a hősi múlt ködös összetevői felé tereljük érdeklődésünket. Minden napra jutna nem is egy mesénk, esetünk, eseményünk, tanulságunk, ami mást népszerűsít, másra ösztönöz, mint a világban ma futó, az elnyomásra, egymás legyőzésére, megsemmisítésére felszólító, vagy annak korai szakaszait bemutató történetek. Vagy ott vannak az ünnepeket előkészítő, jellemző szövegek, gondolatok, szertartások, táncok, eljárások, szokások, étkek, játékok, egyebek. Bár ezekkel összefüggésben ma már sokan cselekszenek, tesznek valamit, nincs meg bennük a teljes tudatosság, a jó szándékon, az esetlegességen túli tudatos átütő erő. Az erőszak elől kitérő e magatartási példák és rendszereik felfejthetők a közeli és régi múltból, és használhatók mind a mai napig, esetleg lelki vigaszt adnak.

A magyar nyelv régisége, egyedülállósága sokaknak nem újdonság a magyar szellemi életben, de akik később csatlakoznak, jó lenne, ha tájékozódnának e téren. Elolvasnák a rendelkezésre álló pár ilyen szellemű tanulmányt, és megpróbálnák megérteni. S akkor nem hozakodnának elő ilyesmivel, mint az Ázsiában feltalált és idesorolt szavak,[370] melyek egy része hangutánzó (ma, kou), ezért nem jelent rokonságot. Más részük egyértelműen türk, és azon keresztül van közünk hozzá. Az

370 Hu (1932) p. 14.

atya és anya általánosan, nyelvterülettől független szavak, a gyermek hangjából erednek, a maradék szó meg nem érdemel említést. Egyetlen alapszó sincs a felsoroltak között. De ugyanez vonatkozik egy korábbi ujgur szókapcsolatra is. Ami azokkal közös, az közös a türk nyelvek szinte mindegyikével, és kulturszó. De az alapszókészlet a fontos, mert az mutatja a származást, a kulturális szókészlet már másodlagos hatásokat tükröz Az összehasonlító szótáblázatokból – bár még nincsenek készen teljes egészében, s a kiejtés még egyéni, nem egységes, csak jelzi, hogy a hang milyen, de jól használható – máris erősen kitűnik, hogy alapszavainkban nincs sok közös sem a türk, sem a kínai nyelvvel.[371] Ennél azért sokkal több ún. finnugor szó található a magyarban, ami másrészről nem látszik elegendőnek, pedig azok egy része alapszó. S a kínai mindig képírás volt, olyan hangot adhatunk hozzá, amilyet akarunk. Ezért eléggé üres kijelentés azt mondani, hogy az a nyelv, amit valaki ismertet, közel áll az ó-kínaihoz,[372] hiszen nem ismert, hogy 3000 évvel ezelőtt azokat a jeleket miként is olvasták. Nincs ragozás, nincs hangzóilleszkedés és ma ugyanazt a jelet talán több-tízféleképpen is olvassák, és ugyanazzal a hangértékkel gyakran egy tucatnál is több fogalmat említenek. A kínai szótár ezt mutatja.[373]

Nem szabad hát ilyen 'eurázsiai horizontban' gondolkodni, nem lehet mondjuk négy szó egyezéséből genetikára következtetni, sőt hangot kell adni nemtetszésünknek, s érvekkel meggyőzni egymást annak szükségtelenségéről, a kutatásnak másik irányba történő átállítása üdvös mivoltáról. Világos, hogy ismertetni kell mennél szélesebb körben eredményeinket, válaszolni a génkutatás őstörténeti ferdítéseire, valamint ápolni kell a magyarságunkat régi őstörténetével és annak világalakító hatásaival együtt, és nem azonosítani népünket nem túl régi uralkodó csoportokkal, hanem tisztázni azokhoz a viszonyunkat.

Értelmetlenség a demokratikus diktatúra kifejezés. Az igazságot, meglehet, egyetlen ember tudja ezerből. Ha továbbra is meg szeretnénk őrizni a népünk egységét, a Kárpát-medencei egységre és eredetre kell támaszkodnunk, amiből minden további hasonlóság és rokonság táplálkozott, s amire minden további fejlemény alapozódott. Ebben erősen támaszkodni lehet a természettudományi eredmények társadalomtudományi felhasználására. Bár e felhasználás nem lehet automatikus, nem

371 Cser: később közlendő adatok.
372 Hu (1932).
373 Lásd pl. *Times Chinese-English Dictionary*, Commercial Press, Hong Kong, 1980.

közvetlen, és nem a természettudomány fősodra alapján történik, és a természettudomány eredményének a társadalomtudományba beillesztése során az emberi fejet is használni illik. Magyarán mondva: meg kell felelni azoknak az elvárásoknak is, amiket a magyar közvélemény támaszt felénk. Ezért előre néztünk, a megoldás felé, amely alkalmas a jövőnk megalapozására is.

A továbbiakban sem kell sokat vitatkozni olyan álláspontokkal, amikre nekünk vannak adataink, miszerint az úgy nem lehetséges. Ezek után fölösleges azt az álláspontot tételesen cáfolni, azaz szétkapkodni. E tanulmányban ezeket bemutattuk, és ennyi egyelőre elég is. Fontos, hogy a minket illető genetikai eredmények nyilvánosságra kerüljenek, azok az adatok, amiket érdemes a továbbiakban felhasználni, s az adatokhoz kötött, leginkább komolytalan vagy hamis értelmezések bírálata is. Igen nagy munkáról és ennek megfelelő, inkább történeti, s nem genetikai eredményről van szó, aminek ezért értelmezése sem jelentéktelen ügy. S főként az biztató benne számunkra az igen ősi helyben lakásunk bizonyítéka mellett, hogy nem támogatja a hamis Ős-Ádám modellt.[374]

Az, hogy elavult nézeteket hangoztatnak nagyon sokan, benne néhány helyes részlettel, elszomorító és reménykeltő. Mert ha a helyes részlet eljutott hozzájuk és elfogadták, esélye van az egészre vonatkozóan helyes nézettel való egyetértésnek is. Ezért is törekedtünk szinte mondatonként megbírálni az egész Semino és társai-féle tanulmányt, hogy mindenki tanuljon belőle. Észrevettük, hogy az eddig nézeteikben hozzánk legközelebb állók kezdtek legjobban megijedni a genetikai eredményektől. Most derült ki, mennyire mélyen rombolt a finnugorizmus, mert tagadói is legfeljebb csak egy még ki sem fejlesztett türkizmust, szkítizmust, pánhunnizmust, sumérizmust tudnak vele szemben elképzelni. Világos a jelen tanulmányunkban leírtak szerint, hogy ezekkel éppoly nagy a baj, mint a finnugorizmussal. Ám olvasgatva egyesek írásait, egyre erősebb a meggyőződésünk, hogy mindenféle gondolkodási eltérés ellenére tudunk, fogunk együttműködni sokan, együtt kell dolgoznunk mai nemzetünk, nemzettársaink, szomszédaink és szövetséges társnemzeteink jövőjének őstörténeti megalapozásán. Különösen azért, mert a nemzetietlen felfogás hatalma már nem is darabol, hanem szecskáz a világban, s az atomizálásig meg se áll.

De hát szerencsére már meg is indult a folyamat, mert ha például a karácsonyról, legnagyobb ünnepünkről beszélünk másként, mint eddig szokás volt, akkor egyúttal, megfordítva is igaz, hogy a legnagyobb tud-

374 A magyarázatot lásd a 17. fejezetben.

ományos témát vonjuk be a hitkörbe. Ennél többet el sem lehet képzelni egyelőre kitűzendő célként, hiszen ez a legfontosabb teendők csúcsa. Ugyanakkor nagyon fontos, hogy ne törjön össze senkinek a jövőbe és a tudományba, a magyarságba és az Istenbe vetett hite. Egymás gondolatai, ha egyre többet, egyre jobban megismerünk belőlük, remélhetőleg még erőteljesebben tartalmaznak olyanokat, amiken mi magunk is régóta gondolkodunk és rágódunk. És erős ellenőrzés mindig – sokszor az egyetlen a tudomány körüli állapotaink miatt – a másokkal közölhetési, a taníthatósági szempont. Ez nem azt jelenti, hogy igazodni kell mindig a közönség elvárásához, hiszen ők inkább áldozatai oktatási rendszerünknek, hanem hogy összeszedettebb, végiggondoltabb, egyszerűbb, érthetőbb, színesebb módon fogalmazzunk. A nagy dogokban való egyetértés pedig majd arra lesz jó a végén, hogy pontosítunk mindent, megmagyaráztatjuk magunknak, amit nem tudunk, másként tudunk, s abból, amit megtudtunk, még többet fogunk tanulni. S ha elég jók a saját felvetéseink, azokból a többiek is hasznosíthatnak, mert ha az érdeklődési, cselekvési szándék körünk majdnem azonos, a tudásunk más-más szerkezete is összeegyeztethető, összeszerkeszthető.

Bizonyára mindnyájan látjuk, érezzük, mekkora a baj a honban, a hazában, az országban, a népben, a nemzetben, a parasztságban, a szakmunkások között, a mérnökségben, a tanítókban, a papokban, a nőkben, a férfiakban, a gyerekekben, a fiatalokban, a középkorúakban és az öregekben, szóval a magyarokban, az emberekben. Felvidéken, a Részekben, Erdélyben és Délvidéken nem annyira ugyan, de másként ott is igen sok a teendő, a Várvidék viszont katasztrofális: 1920 óta nincsen magyar iskolai oktatás – erről senki nem beszél, ez ellen senki nem tiltakozik, azaz vétkesen néma az ebben Habsburg-folytonos osztráksággal (de vissza kell tőlük perelni magyarságunkat: a népirtás bűne nem évül el és jóváteendő). A többi vidéki önrendelkezést meg kell oldani a "Nagy Testvériség" kapcsolatrendszerében.

Sokan – például édesapáink, édesanyáink, nagyapáink, nagyanyáink – korábban igen érzékenyen és mélyen beleláttak a világba, s szerencsénkre nem látomásosan, mert azt nehezebb lenne feldolgoznunk, hanem a régi magyar módon: tudományosan, azaz táltosok ők. Nem engedhetünk az ő '48-ukból! Ám igen nehéz dolgunk van, mert legelőbb is magunkkal kell megküzdenünk – ezt talán nem részleteznénk: véleményünk szerint a mi barátaink mind jól tudják, miről van szó, nem menekültek el a kihívás elől, és igen jól állnak ebben a küzdelemben. De a nagy összefüggéseket is világosan, megtaníthatóan kell látnunk. Ennek természeti oldaláról tudnak többet annak tudósai, a társ-

adalmiról ennek, de az emberit együtt, mindannyiunknak kell feltárnunk. Azért együtt, mert bizonyára sokakkal egyezik az álláspontunk, s az egész magyarságnak meg kell állapodnia az igazságban, azaz le kell bele horgonyoznia, bele kell gyökereznie. Ez az igazság egyben lehet irány és irányjelző, gondolat és valóság, az együtt gondolkodás eredménye, terméke, és az együttgondolkodás vezérlője.

És amiben ketten-hárman meg tudunk egyezni, abban többen is, s ekkor azt legszentebb álmainkból valónak tekinthetjük, és bátran, bízva ajánlhatjuk a többieknek, mindenkinek. Persze nem csupán egypárunkról van szó valójában, hiszen mindegyikünknek kiterjedt kapcsolatrendszere van, amelynek meg kívánunk felelni, azaz nem csupán mi magunk számítunk magunk előtt. Ez persze azt jelenti, ez az egyeztetési folyamat, ez az – isten előtti, istenképző – közmegegyezés, hogy semmit nem szabad elkapkodni. Ám már nagyon körmünkre égett a munka, tehát fel kell mutatni a szüleményeket: óriási az igény rá, nagy a várakozás, és nem mindegy, mivel elégítik ezt ki. Mindnyájan látjuk a közelmúlt jó szándékú ilyen rombolásait. Tehát nem maradhat el a kritikánk senki irányába. S bár lehet, vannak, akik nem aggódnak amiatt, ha bírálják, sokan szeretik, ha csupán dicsérik őket. Nem kell itt senkit se megdicsérni, de illik tudatosítanunk, hogy ha olyasmivel foglalkozunk, ami manapság a legfontosabb a világon. A végórán vagyunk ugyanis, tehát biztatnunk is kell egymást. Gyakorlatinak, furfangosnak, előrelátónak és okosnak kell lennünk. Minden elméleti eredményt felhasználva, ami azt jelenti, semmit és senkit nem szabad se lesöpörni, se kidobni. Ami már megvan, kikutatott, megőrzött és alakot öltötten rendelkezésre áll, könnyebben helyre tehető, mint azt előhívni, ami még meg sincs. Ki kell tehát alakítani a módszertani mércéket és mintákat, amik segítségével helyreállítható a rend és az igazság a magyarság körül. Ezeket legalább magunknak, – akik benne vagyunk, egyetértünk vele, akarjuk, – úgy kell elrendeznünk, megfogalmaznunk, hogy a legfontosabb tételeinket, amik a kör közepét alkotják a létforrás körül, röviden, tömören alkossuk meg úgy, hogy ezekhez minden későbbi tétel mérhető, ezekkel könnyen összevethető legyen. Aztán jönnek majd a területek meghatározói, amelyeken a főigazság szétsugárzik, és valószínűen csak ezeken a területeken megfogalmazottakat, megalkotottakat kell közzétenni, eljuttatni a testvéreinkhez, magyarokhoz, és továbbmenve általában az emberekhez. Az eljuttatás a fontos, nem a sütkérezés egy-egy kiadvány, kiadás sikerében. Mert közben ágyúval fognak ránk lőni, tévedésből, mert nem értik meg, hogy barátra lőnek. Ha bármi olyat teszel, ami fontos a magyarság számára, sőt az emberiség szem-

pontjából, félő, hogy nem fog egyezni annak a nem túl nagy, de világerős érdekcsoportnak a menetével, aminek tagjai már több mint kétszáz éve és egyfolytában törekszenek elfoglalni az egész földet hatalommal, főként pénz-hatalommal, a pénzt fiadzó pénz szisztémájával az értéket teremtő ember szisztémája helyett. Erről is kötelességünk minél több feltárt részletet köztudomásra hoznunk, hogy tájékozottak legyünk mindahányan, miáltal bölcsek is lehetünk.

Beszélgetésekben, tanácskozásokon elmarad sok-sok téma felvetése, mert hallgatunk szívügyeinkről, vagy egymás szavába vágunk, s nem tisztázzuk, ismerjük meg és el egymás álláspontját. És az eddigi tapasztalatok azt mutatják, minőségileg másra van már szükség, mint eddig sokan gondolták és próbálkoztak vele. Ezért próbálkozunk itt a Semino és társai-féle tanulmány szolgáltatta problematika és alkalom eredményes feltárásával, felhasználásával. Ehhez sok, már korábban elért kutatási eredmény illeszkedik, és most össze lehet futtatni a szálakat, s végre tiszta vizet lehet önteni a pohárba. Olyan ez, mint a nagy egyesítés igénye a fizika és a kvantummechanika között, de már ide vehetjük a biológiát és a pszichológiát is, aminek lehetősége látszik, de igen kevesen mernek belevágni. A kutatásokat pedig az említett világuralmi törekvések keresztbe-kasul akadályozzák, romba döntik. Ezt nem fogjuk megoldani persze, bár nincs kizárva, hogy itt is elindulhat egyszer valamilyen megoldásra vezető folyamat. Viszont a magyarság őstörténete vonatkozásában biztosan megvan az az egyesíthető erő, elméleti megoldási eszköz, hogy minden eddigi ismeret beépítésével az egész kivilágosíttassék. S ebben a vonatkozásban bátran mondhatjuk, többről is szó van itt, az egész közép-európai térség, de ezzel az európai és eurázsiai fejlemények nagy részének megértéséről, megtanulásáról. És amit az ember tud, az bizony ismeretlenként nem tölti el félelemmel, tehát a bátorság és a biztonság a végén mégiscsak kihathat a világbéke megteremtésére és a hatalmi őrültek lefegyverzésére, majd a természettudományok sosem ismert magasságba emelésére is.

Mindezek miatt is méltatlannak érezzük a jelen munkában elemzett és bírált tanulmány körül tapasztaltakat, hogy mintha senkit nem érdekelne mindez, mintha senki nem akarná igazán megismerni, megérteni, miről is van szó, milyen fontos helyhez és időhöz érkeztünk, hanem mindenki még mindig csak a saját irányvonalával törődik, azt javasolja megtárgyalandónak, vagy csempészi be korszerűként elavultságok közé. S főként nincsenek válaszok, megoldások e probléma-hárítók részéről mindarra az égető kérdésre, ügyre, ami itt rongál közöttünk már vagy kétszáz éve, már vagy ezer éve, és már vagy 6-7000 éve. Ráadásul ha

nem erősítjük meg a Kárpát-medencei ősi eredetünk elméletét, ak-kor mindenféle ősiségünket szétlopják, szétforgácsolják. Ennek jeleit is szerepeltettük itt. Arra is rámutattunk, hogy tudományos szempontból az új őstörténetünkre tett javaslatunk tökéletesen beteljesíthető, védhető. Más irányokról pedig mára kiderült, hogy azok, amelyek a nagy eurázsiai vándorlásban, a magyarság valamilyen keleti eredetében érdekeltek, abban az álomban utaznak, azokra vonatkozóan a tudomány nem is tudott eddig komolyabb alapot adni, de nem is áll össze az elképzeléseikből más, csak egy homályos kép, laza, elszórt kapcsolatokkal. Merthogy inkább csak általános emberi szinten vannak megragadható összefüggések, amint azt a kettős keresztről mint az egység eurázsiai jelképéről szóló kiadatlan tanulmányunkban mi is igen nagy örömmel tártuk fel,[375] és máshonnét is sokat tudunk erről.

Ha tehát még nincs is akkora tekintélyünk, hogy őstörténeti kutató társaink, valamint az érdeklődő nagyközönség egyből elfogadnák nézeteinket és hallgatnának ránk, állunk elébe bírálatuknak, próbálunk minden kérdésükre, kételyükre válaszolni, bár eddig még csak az agyonhallgatással vagy ferdített szándékok tulajdonításával és lejáratással találkoztunk a köztájékozódás szereplői részéről. S ha mindenki a szabad kutató státusában érezheti is magát, az nem jelentheti, hogy nem ismer el eredménynek olyat, amit nem ő gondolt ki. De azért talán már látszik, milyen erős az irányunk, erősebb, mint a Semino csoporté, még ha mint követendő út, egyelőre elfogadhatatlan is mindenkinek – de legalább kiindulási alapnak megfelelő. Hiszen fontos sikert hozó kutatási területre összpontosítani a közös erőt, ahonnan biztos lépések tehetők a további kutatások felé. Ez az itteni elmélet máris rendelkezik mindazzal, ami másoknak is rokonszenves lehet, és bárki által növelhető, tágítható, vihető, alakítható a neki kedves irányba.

A másik, az ázsiai irány viszont vitatható eredmények felé indul. Például az olyasmikről vitatkozni kell vele, hogy a Dzsingisz kán-féle dolgok tetszhetnének számunkra, mert nála nagy volt a rend. Ezzel belecsúszhatunk egy olyan süppedékes témakörbe, ahonnét nehezen kecmergünk ki. Helyette a biztos dolgokat kell előbb tudatosan felhasználhatóvá kidolgozni és közzétenni, megtanítani az emberekkel, s majd azután lehet bővíteni az ügyet. Hiszen nekünk még sok elszámolni valónk van a Nyugattal is a keltáink miatt, és a Kelettel is az onnét jövő hódítások, felszabadítások, a magyar nevezetünk és az egész magyarságunkhoz bizonyos arányban hozzájáruló beköltözött magyar anyanyelvű

375 Cser (2004).

és nem magyar anyanyelvű, azaz vezéri magyarságunk, illetve azok elődei miatt. De amúgy olyan gazdagok vagyunk, hogy a keltaságunkat, kelta előzményeinket egyszerűen kiszórhattuk az ablakon, mégse hiányzott nagyon, nem hiányzott semmi a tökéletességből. Nem árt azonban tisztázni a dolgokat, mert egyes népek főnökei – nem valódi vezetői – visszaélnek nagyvonalúságunkkal, és kisajátítják, ami hozzánk tartozik. A magyarságunk kapcsolata pedig csak egy olyan részösszetevő, ami fontos a hatalmi szerep miatt, amire vállalkozott a Kárpát-medencében, illetve Európában, de egy a sok közül, ha népi, nemzeti felépítésünket és igen-igen hosszú múltunkat tekintjük.

A magyarságunk hozzáköt bennünket szinte minden eurázsiai hatalomhoz, de hát nemcsak a hatalmasoké a világ, még ha jó régóta próbálják is elhitetni – magukkal a legsikeresebben. (Nem a nép van ugyanis a királyért, hanem fordítva, stb.) Ettől persze, ettől a vélt nagyszerűségtől nehéz szabadulni, ezért nem is hibáztatunk senkit, de szívós harcot is hajlandók vagyunk kezdeni és folytatni azért, hogy mindenkit meggyőzzünk a Kárpát-medencei eredet elsődleges képviseletéről, illetve feltárásáról, mert akkor utána minden sokkal egyszerűbben és könnyebben megoldható, és még ott is több eredményre juthatunk, ahol egyesek most kalandoznak. Hiszen nincs ellentmondás itt, mert ha él az isten bennünk, ha az élő világegyetem irányít minket, akkor abból jön a közösségünk, hasonlóságunk, szívós azonosságunk más, távoli, érintkezést felmutatni nem tudó, embertanilag eltérő emberekkel és csoportjaikkal, s nem fordítva, sőt nem írhatja felül azt a mintaadást, hatást a származás, leszármazás, elköltözésből fakadt hatáskifejtés. Ebben azzal vagyunk népünk szolgálatára jobban, ha mindig mindent még tovább gondolunk, mint mások. Mint azok, akik csak leszármaztatással, elköltöztetéssel, vándoroltatással tudnak válaszolni a feltett kérdésekre. S nem zavarja őket, hogy csak a közelmúlttól van vasút, közút és repülőút, vonattal, autóbuszokkal és utasszállító óriásgépekkel, míg korábban a néptenger feltételezett áradása, átfolyása nagy, esetleg mocsaras, jéggel borított, kősivatag stb területeken, bizony nem több agyrémnél.

S ha végül a vándorlás-elmélet megbukik, marad ez a másik, az emberi agyak egymásra rezonálásával, egymásban működésével, nagyfokú átlapoltságával magyarázó. Gondoljuk csak meg, mint lelkesedik egy emberként a futball stadionok közönsége, meg a táncosnőké, meg a poppapoké stb. Van tehát válasz mindenre, sokkal érthetőbb, gazdagabb, élvezetesebb, érdekesebb válasz, mint eddig, mint az eddigi módon adottak. De a megszokás nagy úr, s még az arisztokratáikat is képesek meg-

szokni és elviselni az emberek, lényegében teljesen feleslegesen, sőt károsan.

Az az érzésünk, hogy nincs is túl nagy szakadék közöttünk és a velünk bármiképpen szembenállók között. Csak hát el kellene gondolkodniuk azoknak, akik például az ázsiai eredet kedvéért, dicsőségéért kockára teszik most az egész őstörténetünket. Azaz pontosan ott vannak a Kárpát-medencei eredetünknek a bizonyítékai, ahol amúgy is hiányos és tisztázatlan a magyar őstörténet. Például az Árpád vezette sereg és népesség beköltözésekor nem tisztázott a helyben találtaknak sem az etnikuma, sem a létszáma, bár a beköltözőké sem. És ez nem véletlen, hiszen az erre vonatkozó adatokat az egyoldalúan szerkesztett krónikákból tudjuk, illetve nem tudjuk. Persze csak a homályban tartott őstörténetben ismeretlen tehát mindez, mert egyébként igen világos már minden. László Gyulától tudjuk, hogy sokkal többen voltak a helybeliek, mint a beköltözők, és a honfoglalók nem hagytak maguk után régészetileg jelentősebb nyomot, azaz megkülönböztethető emléket. Mert mindig honfoglalás-kori sírokról, leletekről van szó, s nem a honfoglalókéról. László Gyula azt is világosan megmondotta, hogy a helynevek is korábbiak, mint a honfoglalás. Akkor mi még a homályos itt? Csak a szerepe azoknak, kik ezt nem fogadják el. Úgy nem fogadják el, hogy közben eszük ágában sincs, mert nem képesek, de szerintünk lehetetlen is, megcáfolni László Gyula megalapozott eredményeit a kettős honfoglalást és mind egyebet illetően. E szerep, adná Isten, hogy csak tudatlanságból fakadva romboljon közöttünk, mert akkor még tehetünk ellene okosítással. De ha előre megfontolt a szándék, akkor nem lesz az érvelésnek hely adva, amint ezt már sokszor tapasztalhattuk a legigazságtalanabb módon.

Mindenesetre bizonyos, hogy feleslegesen hadakoznak a Kárpát-medencei túlnyomó eredetünk ellen, mert ez tény. Ha továbbra is hadakoznak, akkor az a merevségükből és/vagy valamilyen érdekeikből fakadhat. Például ők magukat olyan nemes leszármazottnak vélik, királyságot akarnak a jogfolytonos nemességnek, és így tovább. De ezek tudományon kívüli szempontok. Mindenesetre attól még, hogy valaki ma katona, nem akarja az egész emberi történelmet a katonaság érdekében átírni. Egyébként ha eszerint végiggondoljuk a magyar történelmet, erősen megvan ez a kettősség, azaz hogy bizonyos helyzetekben mennyire nem engedték meg népüknek volt uraink, hogy dicsőséget arasson, örüljön. Vesztett csatáink, széthúzásaink vannak, sőt ezeket kellene ünnepelnünk, hősiesítenünk, dicsőítenünk. Miért? Hogy ők, illetve leszármazotti soruk, az emlékük maradjon nyeregben, tiszteletben, azaz mind-

ig az lebegett a szemük előtt, hogy ők hatalmi helyzetben maradjanak. Ezért semmilyen áldozatot nem sajnáltak, mert az nem az ő vérükből volt, vélték. A nagy tömeg meg csak élt, élt, és próbált kitérni ezek befolyása alól. Ezt a szemléletet érvényesítve írták át a magyar múltat például azok, akik eltitkolták királyaink meggyilkolását is.[376]

Olyanok írták meg aztán a múltunkat, akiknek az ábrázolt korszakokban még nem is laktak itt az elődeik, illetve akkor még be nem költözött magyarok voltak az elődeik. Talán be kellene vezetni a magyar mellé a jobbágy, a palóc vagy a székely szót is. Így magyarok lennének, akik bejöttek, azaz a Vérszerződéssel jött létre kinn a magyar egyesülés, majd ez még egyesült a bejövetellel a benti jobbágyokkal, palócokkal, székelyekkel is, és ezután itt már ez a három elem lett magyarnak nevezve. A kinti két elem egyike a vezérek, akiknek eredeti nyelve vagy anyanyelve még nem a később magyarnak nevezett, hanem valamilyen türk, a másik pedig a kinti jobbágyok, palócok, székelyek, akik ugyanazon a nyelven beszéltek, mint a benti jobbágyok, palócok, székelyek, s később mind a három elem, azaz mindnyájan a magyarok: tehát magyarul beszéltek, mielőtt a nyelvet magyarnak nevezték volna. Az, hogy a vezérek is több rétegből (szabír, onogur bolgár, baskír stb) tevődtek össze, nem igazán fontos, de persze pontosan fel kell tárni, ki kell deríteni. Meglepően sok adat van, így ez fog menni. Mindez azért fontos, mert latinul sclavusoknak mondták a jobbágyokat. Ebből aztán tőkét kovácsoltak azok, akik észrevették a magyarok két malomban őrlését, a vezérség, nemesség ellentétes érdekeit, s azt, hogy tán még támogatni is fogják őket, hogy azonosuljanak ők a jobbágyokkal, s vegyék át a későbbi etnikum számára a sclavot, most már szláv formában. Innét jön minden keveredés és utólagos belemagyarázás. Mi meg nem tudunk válaszolni az Attilától Dzsingiszig, sőt Sztálinig tartó vonulat ajnározása miatt. Pedig nem kell sajnálni, hogy legalább az oroszok nem rohanták le Nyugat-Európát. Világos persze, hogy nálunk is az éppen élő magyar emberek törekvései a meghatározók, mindenki jól akar élni, s aki-nek ez sikerül, elismerést akar, kérkedik vele, sőt lenézi azt, akinek nem volt szerencséje, mert – helyesen – nem szerencse kérdésének tekinti a boldogulást.

Tehát aki erről a kérdéskörről, azaz a Kárpát-medencei eredet fontosságáról nem hajlandó vitatkozni, hanem megy a maga rég kitaposottnak vélt útján, s várja a sült galambot, az nem segít senkinek, magának se. Nem lesz ugyanis támogatónk magunkon kívül, senkitől nem várható el

376 Grandpierre (1991).

kívülről a támogatás, mert mindenki a saját népét segíti. Akik pedig magukhoz ragadták egy ideje a kezdeményezést, közismert üres szívűek, nem akarnak semmit tenni a magyarság egészéért, viszont jól sütögetik a pecsenyéjüket abban a nihilben. De nekünk a Kárpát-medencei eredetünket kutatóként kell szerepet vállalni, mert keleti eredetünket az osztrákok és a németek találták ki, mert jó nagy területeinket elraboltak, s továbbiakra fájt a foguk a szlávokkal együtt, amit aztán sikeresen meg is szereztek. A németek a mongolságunkat is tanították, s most meg a szlávok kórusától zeng a tudománytalanság mezeje. Miért kellene ezt a hülyeséget nekünk továbbvinnünk? Hogy ne legyen utólag sem lelkiismeret furdalásuk?

Ezekben a kérdésekben az MTA sem a tudományt képviseli. Túl kell nőnünk rajta, s alattunk marad e kérdéskörben a teljesítménye is. S ha másban is sokszor, de nem bukik meg, annak az oka, hogy politikai ügy lett a tudomány szerte a bankvilág uralta földön, aminek következtében igazán csak hadikutatások folynak, még a társadalomtudományokban is (tömeglélektan stb). Kellene egyébként valami, ami eszköz, intézmény, keret lehet, hogy abba egyesítsük erőinket. Eddig csak azt sikerült elérnünk, hogy megismerkedtek egymással egy-egy kutatásban jelentős emberek. Csapatot azonban nem alkotnak, bár mindegyikük egy egész csapattal ér fel. Ha a leglazábban is, de együtt kell működniük végre, legalább egymásra hatáskifejtéssel, egymással szóba állással, s a nagyközönség támogatásával. S miért ne lehetne figyelni is egymásra, tanulni is egymástól? Mert tényleg sok a feladat, s ráadásul senki sem dicsér meg érte, ha elvégzed. Még a legjobbnak hittek is veszekednek veled. Itt a világ vége! Na, de sebaj, semmi sem veszett el Mohácsnál, mert csata sem volt: még azt is behazudták és elhazudták (nem lehet ott megtalálni a több tízezer csontvázat). Ez egyébként a Királygyilkosságok területe, következményeik, összefüggéseik feltárása, ami egész Európára kiterjedten megtörtént már, csak a közzé kellene tenni. És a többi terület is fontos, ami szintén csak érintve lett még: ahol sok megfejtendő teljesítmény született, melyek ugyan nem jók, de megfejtendő, miért fontos, amiről szólnak. S ehhez jön még mindaz, ami a kereszténység körül van mostanában, mert ideje lenne már az alapítása körüli körülményeket is tisztázni, valamint a további fejleményeket, szándékokat, célokat, eszközöket, titkokat.[377] Hiszen erre mi feltettük egész nemzeti létünket, erőforrásainkat, és sokáig viszonylag nagy eredményeket elérve támogatásunkkal. Úgy tekintve a világi

377 Thiering (2001), Thiering (2002).

hatalomra, mint szentségre, s ezzel nem követett mintát adva azoknak, akik később a mai nyomorúságunk okozásának lehetőségét tették meg fő céljuknak, és tervezték és ragadták meg a legkegyetlenebbül a csak számukra elfogadható eszközöket.

A Kárpát-medencéből is kiáradt magyarsági ősök, jobban mondva emberi ősiség alkotta meg elég nagy részben Európát. Ázsia innét is kapott, de onnét is, ahonnét még korábban Európa is, azaz Afrikából, de Ázsiának is vannak fontos eredeti fejlesztő helyei, mint a Kaukázus, Kína, Jáva, stb. Ezek után e két véglet, Európa és Ázsia egymásba hatolóan, egymást kiegészítve, építve, rombolva, de végig együtt élt, együttműködött. Ennek csúcsteljesítménye a magyarság, amely az elmúlt másfél ezer év vezető rétegét mindig a Kárpát-medencén kívülről örökölte (csodaszarvas mítosz), de végsőleg mindig Kárpátia maradt a mencshely (van ilyen nevű falu a Balatonfelvidéken). Ezért fontosak nekünk a szkítákig vagy még tovább visszavezethető, inkább ázsiai típusú hadviselő, nagy területeket megszervező, leigázó, azaz harcias lovas kultúrák, és a belőlük is származó civilizációk. Ám éppen a Kárpát-medencei igen régi emberi folytonosságunk miatt tudhatjuk jól, hogy nem mindig a leigázás volt a megoldás, és az ember összemérhetetlenül többet élt egyenrangú szemléletben. Utóbbinak köszönhetjük inkább az emberi alkotásokat, felfedezéseket, míg a leigázók a mítoszokat vallássá, önmagukat uralkodó elitté tették. Igaz ettől kezdve a munkásosztály élcsapata révén fogyasztotta étkezés előtt az aperitifot, de legalább vágyakozhatott az elitéletmód után. Nem tudható, de valószínű, ha nincs ez az elitesdi nyomorúság (mizéria), már régen sokkal magasabb szinten lenne minden ember, mint a Schumacher és a Madonna (vesd össze a Star Trek és hasonlókkal).

Na mármost mindebből az is következik, hogy a beköltözők üldözték a helyben lakók régi vallását. Az oroszok égették el a horthysta rovásírásos imakönyveket, feljegyzéseket. Majd pedig a kommunista-bérenc papok átírták keresztény szempontból a múltat, és jól össze is kuszálták, nehogy kiderüljön az igazság. Ez talán még az okosoknak is új megközelítés, olyan jól sikerült nekik annakidején az átírás. Sikert pedig az jelentett, hogy a világ összes pénze rendelkezésükre állt ilyen célra, mert a keresztény egyetemesség akkor és a bankáregyetemesség mostanában ugyanaz. Ezek bérelték fel az összes újkori háború megszervezőit. Punktum.

Napóleont és ellenfeleit is ugyanaz a bankház pénzelte, s a győztes fizetett, és sokszor a vesztessel fizettetett még maga helyett is.

Ezt mi átéltük két világháború után.

Ez nagyobb égzengés, mint amit most egyesek itt-ott puffogtatnak. És már csak mi, mai magyarok maradtunk meg: előbb hatalmas nagy birodalom voltunk, amiről fogalmunk sincs, mekkora volt valójában, mert nem a mai szemlélet szerinti volt, hanem mondjuk így: lelki.

Aztán olyannyira lecsökkent a dolog, hogy már csodaszarvas-mondával kellett biztosítani a fennmaradást, mígnem megsemmisítőink a gyepűn belülre kerültek, s már a szívünket szorongatják. Más nem áll ellent nekik.

Senki.

Eszébe sem jut, fel sem fogja.

Ettől és ebből viszont nem lesz csillagutazás.

Még Föld se marad.

Hát ezért izgat bennünket ez az egész, röviden elmondva. És ha ezeket nem tisztázzuk, pedig tisztázható, akkor elszalasztottunk egy lehetőséget.

Most mindenki Eurázsiázik és hunokat kerget Indiáig.

Ráadásul szinte egyetlen esélyünk, hogy megmentsük őstörténetünket, ha a Semino-csoport eredményeivel megerősítjük népünk, nyelvünk, műveltségünk Kárpát-medencei ősidőkből való folytonosságát, mert különben minden régiségünket el fognak tulajdonítani mások. (A Semino-csoport is indoeurópaiakat és szlávokat emleget olyan időkből, amikor azok még nem is léteztek.)

Érthetően levezettük, hogy azért lehet 82[378] százalékos az őskőkori génállomány arányunk nekünk magyaroknak, mert közeli és még a távolabbi szomszédságból is ilyenek költöztek be ide, mint mi, amikor idemenekültek a természeti katasztrófa elől, vagy behajtották őket a fegyveres hódító rendcsinálók. Ebben a folyamatban világos, hogy az oroszokkal jöttek a legkevesebben (a moszkoviták), nem is volt átütő sikerük.

Vitathatatlan, hogy foglalkoznunk kell az Árpád-ház elődeivel, sőt Attila hunjaival is, mert ők itt hatalmat szerveztek pár száz évre. Teret kell adnunk többágú őstörténetünk összetevői eredete pontosításának is, ami nem jelent semmiféle nyelvrokonságot (sumér-magyar, magyar-török, stb) és más egyéb népleszármazást. Főként azt nem jelenti, hogy büszkének kellene lennünk a mongolokra, akik ádáz módon felgyújtották, lerombolták országunkat, kiirtották lakosságunk egy tekintélyes részét, amit aztán későbbi királyaink a szomszédos, nem magyar népességből töltöttek fel. Utódaik tovább rombolták hatalmi testvéreinket a

378 Itt az Eu4-et is ide számítottuk, hiszen az is része az ősi állománynak, jóllehet, nem európai eredetű.

Kaukázusban, de Moszkvát meghagyták, amivel későbbre nyakunkba ültették a pánszlávizmust.

Ilyen mély tehát az ellentét, a tudományos ellentét kifutását tekintve azok között, akik nem a Kárpát-medencéből indulnak ki, ha rólunk van szó, s azok között, akik igen. Semmiféle erő nem tántoríthat el ezért attól, hogy tudományos eszközökkel lefolytassuk a szabad kutatást és vitát erről, és következtetéseket tegyünk. Ha nem mi, majd jönnek mások, és megteszik. Ez a kialakult jellegzetesség mint nehézség jól megmutatja azon súrlódás forrását, amitől sokan szenvedünk minden oldalon.

Bízzunk hát egymásban és tudományunkban, ez maga a magyarságunk és a barátságunk. Ha ez érvényesülhet a földön, akkor nekünk végül mindenki magyarnak számít majd.

Ha nem, akkor a végén már ember se marad.